

Ето защо от XVIII в. противоречията между напредващата икономика и изостаналите отношения стават все по-големи. Затова и от този период хайдушкото движение в Сливенския край се засилва и той става важен хайдушки център.

Тук трябва да прибавим и наличността на удобни места за действия. Сливенският балкан не е много висок, удобен за живеене на открито през лятото, но е с пресечени местности, които предлагат макар и близо до града, отлични места за прикритие. Той е пресечен от няколко пътя като Сливен — Демир капия (Вратника), Елена — Търново и Сливен — Джендем дере — Ичера — Котел, през които често е минавала турската поща и с много места за засади. Удобни места за прикритие са били и горите — „ормани“ около р. Тунджа и Средна гора. Затова виждаме, че в Сливенския край действуват хайдушки войводи и от други краища — Мартин, Вълчан, Бойчо, Кара Добри и др. Впрочем хайдутите не признават административни граници и много хайдушки войводи от Сливенския край са действували извън него.

За развитото хайдушко движение спомага и цъфтящото в Сливен производство на оръжие. Сливенци отрано се научават да боравят с оръжие. В няколко народни песни се споменава, че хайдутите влизат в града, за да купят куршуми и барут.

Хайдушкото движение бележи постоянно развитие. Зародило се като стихийен протест срещу съществуващите насилия още в началото на робството, то преминава през редица етапи. Отначало хайдутинът мъсти за поругана чест, за извършени спрямо него или негови близки насилия и то на преките виновници. По-сетне хайдутите отмъщават въобще на притеснителите и се превръщат в народни закрилници. Колкото по-високо е тяхното съзнание, толкова по-целенасочена е тяхната борба. В късното хайдушко движение имаме свидетелства за подпомагане на хайдутите от турското население, а действията се насочват и срещу българи — народни изедници и помагачи на властта.

По време на руско-турските войни хайдушките дружини се стремят да отидат на помощ на русите, да се включат в освободителното движение. Такъв стремеж имат дружините на Христо войвода в началото на XIX в., на Кара Танас и